

les condicions especials que ha de reunir el professional que hagi d'establir la «fórmula» i l'orientació adequada. Considerada així en els seus justos límits, la Biotipologia té un valor científic immensurable. I el seu valor pràctic d'aplicació anirà lligat a la vàlua del qui l'apliqui. Perquè els **prototípus**, o sien aquells individus que es classifiquen ràpidament i amb seguretat, ja hem dit que desgraciadament són els menys; mentre que els que abunden més són els ambigus, per a l'estudi dels quals el metge constitucionalista ha de posar en joc tot el seu saber i tota la seva perspicàcia.

Les diverses escoles dedicades a descabdellar la doctrina dels temperaments han emès classificacions d'acord amb llurs particulars punts de vista. Nosaltres ja es comprendrà que aquí no podem fer ni la descripció ni menys la crítica de cadascuna d'elles, per tal com és més matèria per a un gros volum que no per a un article o sèrie d'articles; el nostre propòsit és en aquest sentit tan modest com dèiem en un altre article de la sèrie.

En l'estudi dels tipus apareix d'antuvi el que podem anomenar **home o dona integral**, o sia aquell que representa un desenvolupament harmònic integral de la seva personalitat, en la que entren en les condicions òptimes, els diversos ingredients: teixits —músculs, ossos, sang, nervis, greix, pell, etcètera—, aparells —circulatori, sexual, respiratori, etc.—, morfologia, relació de llargada i amplada d'acord amb els canons de l'estètica, funcions, etc., etcètera. Seria el **biotípus perfecte**, capacitat per a tota mena de treballs i activitats.

Sense negar l'existència d'aquest biotípus, hem de convenir que és raríssim, i que el seu estudi és més interessant perquè ens serveixi de far o punt de mira en les nostres deduccions, que no per a una aplicació immediata. Per a recolzar-ho sols direm que a Nord-Amèrica —on les Companyies d'assegurança donen força més importància que nosaltres a l'estat biològic, de salut integral o no de llurs associats, fent un estudi acurat de cada nou ingressat—, una de les més importants companyies ha tret la conclusió que sols un 2 1/2 % dels individus als quals s'atribueix una salut completa podien considerar-se com posseïdors d'aquesta salut, en el sentit mèdic de la paraula.

Això palesa que la gairebé totalitat dels individus tenen alguna desviació en comparació al biotípus integralment normal. En uns predomina el múscul, en altres el cervell, en altres el cor, en altres la resistència al treball, en altres la intensitat momentània de la capacitat de treball, en altres l'emoció, etcètera, etc.

Pende ha establert quatre tipus, que si bé són anormals en relació amb aquell prototípus, els hem de considerar pràcticament normals, per llur major profusió i aplicació pràctica.

La primera dada que serxeix per a distingir uns individus dels altres és la relació entre la llargada i l'amplada del cos: els alts d'estatura els anomenem **longílinis**; els baixos, **brevilinis**.

Cadascun d'aquests dos biotípus enclou dos grups diferents: en l'un entren aquells individus d'aspecte robust, bent musculats, ben nodrits, que evoquen de seguida la idea de força i de vitalitat; els altres son d'aspecte dèbil, flacs, caiguts, decadents, pàl·lids, amb tendència a encorbar-se cap endavant, relaxats, sense gaire força ni vitalitat aparent. Comentarem breument cadascun d'aquests quatre grups fonamentals.

El tipus **longílini robust** sol tenir un bon sistema sanguini, un desenvolupament suficient muscular, sexual i del cor i sistema arterial. La fórmula de capacitat de treball dels francesos VHFR (velocitat+habilitat+resistència+força) té ací una expressió exuberant i variada, i permet d'establir un gran nombre de subtipus, les aptituds dels quals no és difícil de prejutjar, segons predomini un o diversos dels factors de la fórmula. A aquest tipus solen pertànyer els millors fusters, forjadors, mecànics, xofers, gravadors, sabaters, sastres, perruquers, etc.

En el tipus **brevilini robust** predomina igualment la força, però acompanyant-se de més capacitat per a persistir en el treball. Segons aquella mateixa fórmula de treball, fornirà bons carregadors de pesos, camàlics, minaires, pagesos, picapedrers, etc.

